

decessit è vita. Quo quidem tempore Gregorius frater Basilij funebrem orationem in eius mortem recitauit. Corpus autem Meletij eius necessarii Antiochiam transportarunt. Rursus qui Meletio erant addicti, à Paulino gubernari noluerunt, sed in locum Meletij *Flavianum* suffecerunt.

Cum Paulinus morte occubuit, populus illius Ecclesiae Flavianum destatus est: & propterea *Euagrius* suae ipsius factionis Episcopum designari constituit. Quo, non longo tempore vitam protrahente, nemo alius in eius locum delectus fuit: sic enim erat res à Flauiano comparata. Quotquot igitur Flavianum propter iusiurandum violatum auersabantur, separatim conuentus fecerunt. Flavianus autem omnem (vt dicitur) mouebat lapidem, vt eos etiam sibi subijceret. Quod quidem haud diu post perfecit, odio Theophili Episcopi Alexandriae tum versus ipsum placato. Quo circa, ^{Soerat. elusd. Eccl. lib. 5. cap. 15.} communionem Flauiano ad hunc modum reddita, populus Antiochenus ^{ibidem} perdetentim tempore progrediente ad concordiam reducitur. Atque res Antiochenae administratae hunc habuere exitum. Ariani verò ab Ecclesijs expulsi in suburbij conuentus celebrarunt.

Antiochia mortuo Flauiano, *Porphyrus* in illum successit Episcopatum. ^{Id. cap. 9. lib. 7.}

Durauit verò dissensio octoginta quinque annos, ad Praesulatum videlicet *Alexandri* omnibus laudis insignibus meritò exornandi: qui Ecclesiae Antiochenae clauum obtinens, omnes indagare vias & omne studium alacritatemque animi conferre non destitit, quo concordiam constitueret, & membrum segregatum cum reliquo Ecclesiae corpore conglutineret. ^{Theod. hist. Eccl. lib. 3. cap. 5.}

Alexander verò, cuius pia vitae ratio pulchrè cum Episcopatu consentiebat, successit Porphyrio, qui post Flavianum, Ecclesiae Antiochenae clauum tenens, multa suae benignitatis monimenta post se reliquit. ^{Theod. hist. Eccl. lib. 5. cap. 35.}

Antiochia autem Diuo Alexandro vita defuncto, *Theodotus* continetiae velut margarita, Ecclesiae Praesulatum obtinuit: vir mansuetudine insignis, & accurata vitae institutione egregiè exornatus. Qui sectam Apollinarius vt se cum reliquo Christi grege iungeret, cæteris Ecclesiae ouibus aggregauit. ^{Id. lib. 2. cap. 17.}

Joannes Episcopus Antiochia à Nicephoro post Theodotum collocatur. ^{Niceph. in Chronograph.}

Domnus, Ioannem mortuo, Antiochia creatur Antistes. ^{Euagr. hist. Eccl. lib. 1. cap. 10.}

Maximus Episcopus Antiochia ab eodem Nicephoro post Domnum recensetur: & post eum Basilus, Acacius & Martyrius. ^{Niceph. in Chron.}

Cum *Martyrius* Antiochenae Ecclesiae Episcopus esset, & ad Imperatorem venisset studio & adhortatione Gennadij, multo est cum honore dimissus. Antiochiam verò reuersus, cum Antiochenos tumultuationibus & seditionibus delectari, & Zenonem ad hoc illis esse subsidio cerneret, Episcopatu renuntiavit, dicens in publica Ecclesia: Clero immorigero, & populo rebeli, & Ecclesiae contaminatae renuncio, seruata interim mihi Sacerdotij dignitate. ^{Theod. Collectan. lib. 3.}

Post secessum Martyrij *Cnaphis* sedem Episcopalem tyrannicè inuasit, & statim Ioannem quendam antea depositum Apamiae Episcopum ordinavit. Quo cognito, Gennadius Imperatori cuncta significat, qui Cnaphium in exilium ablegari iubet. Ille autem cum id praescisset, fuga elapsus exilium euasit, *Iulianus* verò communibus suffragijs Episcopatu potitur. ^{Theod. Collectan. lib. 4.}